

Rondje Groen

W. Andelaar

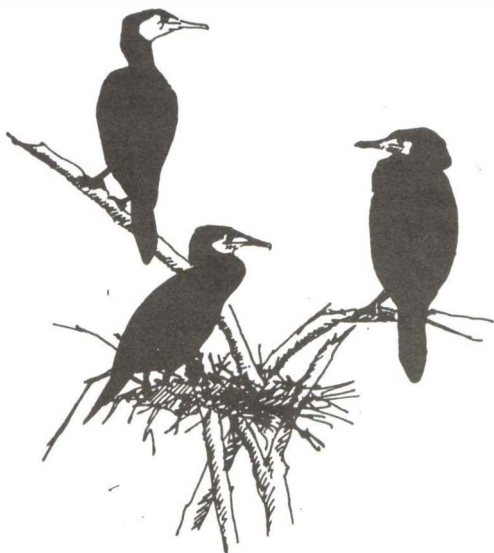
Als geen andere plaats leent Noordwijk zich voor een rondje groen. Met de vuurtoren als middelpunt iets oppikken van wat de natuur te bieden heeft.

Vogels hebben de mens altijd geboeid. Ook in oude tijden keek men er naar en schreef er over. De profeet Elia keek al naar de trek van de Ooievaars en zowel van Aristoteles als van Plinius zijn geschriften over vogels bekend.

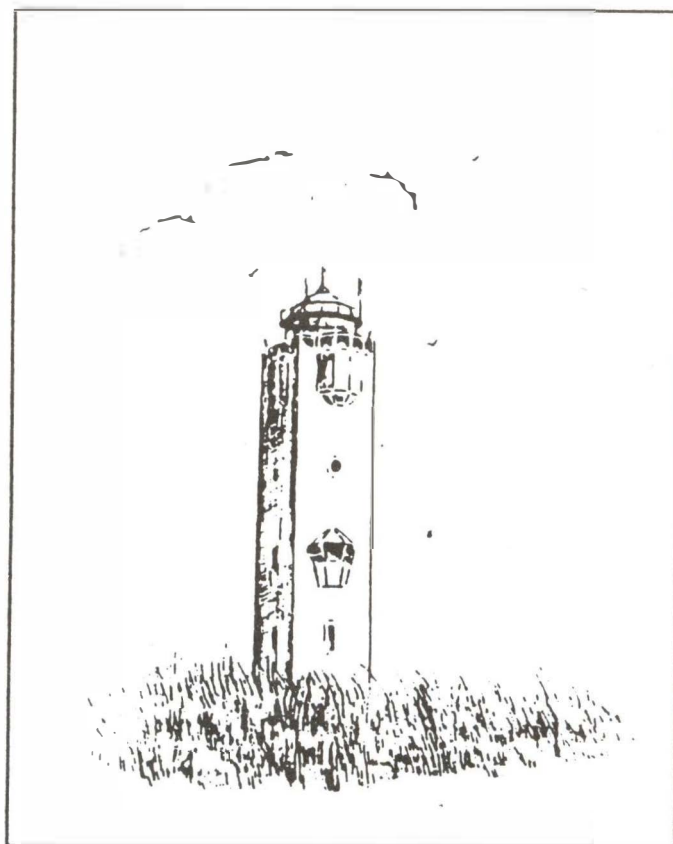
Opvallend bij die belangstelling voor vogels is een voorkeur voor bepaalde soorten. De al genoemde Ooievaar bijvoorbeeld was en is geliefd in heel het verspreidingsgebied. Ook in landen waar op alles wat te eten is geschoten wordt, zal niemand het in zijn hoofd halen een Ooievaar dood te maken. Ze werden en worden leuk, aardig of mooi gevonden. En, een Ooievaarsnest op je huis brengt je bovendien geluk.

Er zijn meer van die vogelsoorten die geliefd zijn bij de mens. Drieteenstrandlopertjes bijvoorbeeld, dribbelend langs de vloedlijn, vissende Jan van Genten boven zee en het Roodborstje in onze achtertuin.

Toch geldt het niet voor alle vogels. Gieren met name staan letterlijk en figuurlijk in een kwade reuk. Om over de Eksters maar niet te spreken. Een vogel die ook niet zo tot onze verbeelding spreekt is de Aalscholver. Daarbij zal zijn wat plompe voorkomen zeker een rol spelen. Maar in alle boeken kan je lezen dat het een slokop is die zich volpropt met vis. Een vogel die er rondom zijn nest een rotzootje van maakt en als dank voor het onderdak de nestboom dood poept. Kortom een naar beest. Maar daarom niet minder interessant.

Van oorsprong is het een dier van het zoete water. Bekende kolonies waren te vinden in Lekkerkerk en in Wanneperveen. Het aardige is dat ze het de laatste tientallen jaren zo goed doen dat ze ook aan de kust zijn gaan broeden. Zo zijn ze nu te vinden op Voorne en in de Amsterdamse Waterleidingduinen.

Deze dieren foerageren op zee, voeden zichzelf en hun jongen dus met zeevis. Een aanpassing die ze kennelijk zonder moeite hebben verricht. Zag je bij het kijken over zee in vroeger jaren zo nu en dan maar eens een Aalscholver, nu heb je ze vrijwel altijd in het kijkerbeeld. Bij een zeiltochtje over de wadden, deze zomer, zag ik ze zelfs vissen tot in het haventje van Schiermonnikoog. Niet alleen in ons land nemen de vogels in aantal toe. Een paar jaar geleden heb ik met een Roemeense vriend meer dan een uur staan kijken naar de slaaptrek van Aalscholver. Het was in de delta van de Donau. Bij duizenden verplaatsten ze zich, tegen de schemering, van het voedsel- naar het slaapgebied. De lucht was er vol van. Een interessante vogel dus, de moeite waard op er op te letten, Maar toch blijven we het maar een 'engerd' vinden.

Hoe komt dat toch? Waarom vinden we een Pandabeer een 'schatje' en een Adder een 'griezel'? Midas Dekkers zei eens dat dat iets met de aaibaarheid te maken had. We knuffelen een dier graag.

Maar met die Ooievaar en die Aalscholver gaat dat niet op. Bij beide valt niets te aaien. Nee ik denk dat het meer in de kleur zit. We vinden witte, of gedeeltelijk witte vogels liever dan zwarte. Wit is voor ons nog altijd de kleur van onschuld en reinheid en zwart van het kwade.

Ik ben bang dat de Aalscholver van dat imago nooit meer afkomt.